

Arrest

nr. 273 736 van 8 juni 2022
in de zaken RvV X en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoeker in de zaak X en verzoekster in de zaak RvV X dienen op 30 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op 5 juli 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 februari 2022 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese soennitische Koerd te zijn, geboren op (...) 1981 in Sheladizi (Duhok, Koerdische Autonome Regio, KAR, Noord-Irak). U studeerde om leerkracht te worden en werkte na uw afstuderen als leerkracht in basisscholen in Erbil (KAR) en in Sheladizi. Verder had u een eigen kapsalon genaamd 'Bewar'. Hier werkte u na uw uren in het onderwijs. U trouwde met S. H. A. (OV. (...)) in 2009 in Duhok. Jullie hebben samen drie minderjarige kinderen: A., A. – beiden geboren in Irak - en As. – geboren in België. In tegenstelling tot uw familie, die PDK (Partîya Demokrata Kurdistanê)-leden zijn, sloot u zich in 2014 aan bij de Goranpartij (Bizûtinewey Gorran). U stond in voor het overbrengen van de informatie van het hoofdkantoor naar de kameraden. U hielp ook bij de organisatie van demonstraties. Zo vroeg u onder andere vergunningen aan voor betogingen. Toen Koerdisch president Barzani zijn ambtstermijn wou verlengen in 2015 was de Goranpartij hier tegen. Als gevolg hiervan ontving u telefonische dreigementen van Barzaniaanhangers. Zij vertelden dat jullie hen niet mochten tegenwerken. Deze aanhangers contacteerden ook uw vader, met de hoop dat hij u onder druk zou kunnen zetten uw mening te veranderen. Eind 2015 stopten de dreigtelefoons. Echter, uw vader bleef jarenlang dergelijke dreigtelefoons ontvangen, dit mede gezien u ook via social media uw politieke meningen bleef uiten. In 2016 vond uw vrouw een brief onder jullie voordeur. Dit bleek een dreigbrief te zijn waarin u aangemaand werd te stoppen met uw politieke activiteiten. Op de dag van het onafhankelijkheidsreferendum in september 2017 hielp u samen met de Goranbeweging de stemmen te tellen. Naast jullie waren er aanhangers van alle verschillende partijen die hiermee hielpen. Plots kwamen leden van het Golan-committee (PDK-vertegenwoordigers) aan alle hulpkrachten in het stemkwartier zeggen dat ze moesten frauderen en pro-onafhankelijkheidsstemmen in de stembus moesten steken. Sommigen werkten mee, sommigen niet. Ook jullie weigerden hieraan mee te werken. Deze PDK-aanhangers gingen weg om vervolgens terug te komen met dezelfde eis, deze keer beloofden ze smeergeld. Jullie weigerden weer. Ze kwamen nog een derde keer terug en deze keer dreigden ze ermee jullie te vermoorden als jullie bleven weigeren. Jullie bleven echter volharden. Ze dropen weer af maar deze keer stonden ze jullie aan de voordeur van het gebouw op te wachten. U belde uw vader en vroeg hem u op te pikken. Hij kwam u samen met uw neven ophalen en jullie gingen naar huis. Bleek dat in tussentijd twee onbekenden bij jullie thuis waren langsgeweest. Zij hadden proberen inbreken en een ruit kapotgeslagen. Uw echtgenote had zich met de kinderen op de bovenverdieping verstopt. Na deze dag diende de Goran-partij een klacht in, gericht aan de algemene administratie van de verkiezingen.

U en uw Goran-kameraden bleven sinds het referendum betogen. Drie maanden later, in december 2017, werd u tegengehouden en bedreigd op straat door de Koerdische veiligheidsdiensten Asayish. Zij maanden u en uw Gorankameraden aan om te stoppen met betogen, indien niet dan zouden jullie dit met jullie leven bekopen. De Goranpartij stelde als antwoord hierop weer een klachtbrief op en stuurde deze naar de politie in jullie district alsook naar de Asayish. U werd ook online met de dood bedreigd nadat u zich negatief uitsprak over een journalist gelieerd aan de Koerdische Arbeiderspartij (Partiya Karkerên Kurdistanê - PKK). De persoon die u hierop Messengerberichten stuurde verdacht u ervan lid te zijn van de KDP. U besloot een vijftal weken later Irak te verlaten. Op 10 januari 2018 reisde u, met uw echtgenote en twee minderjarige kinderen, legaal van Sheladizi, via Erbil en Bagdad, naar Turkije. Tien dagen later vertrok u illegaal naar Griekenland. U vroeg er internationale bescherming aan maar dit werd u geweigerd. U verbleef er tot september 2019 en reisde vervolgens verder via de Balkan-route naar België. U verzocht hier op 30 januari 2020 om internationale bescherming. Na uw aankomst in België beviel uw echtgenote hier van jullie derde kind, As..

Ter staving van uw verzoek legde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw origineel paspoort en de originele paspoorten van uw vrouw en kinderen voor. U legde voorts bij het CGVS nog volgende documenten voor: uw Iraaks paspoort (kopie), de Iraakse identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote en kinderen (kopieën), uw huwelijksakte (kopie), een foto van uzelf met een stembrief, d.d. 25 september 2017 (print), twee brieven van de partij betreffende bedreigingen, d.d. september 2017 en december 2017 (kopieën), ontslagbrief van de school waar u als leerkracht werkte (kopie), Human rights report Irak (kopie), een artikel over journalisten en een blad van EU (kopieën), dreigementen ontvangen via Messenger (screenshots), foto's van Peshmerga (prints) en een filmpje betreffende een vermist persoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Irak verlaten te hebben omwille van de problemen die u kende als Goran-lid. U werd meermaals bedreigd. Bij terugkeer vreest u opgesloten en gemarteld te worden, dit door ofwel de Asayish, de Peshmerga of de PDK. (CGVS, p. 24).

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet immers worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Dat u werkzaam bent geweest als lid van de Goran partij wordt op zich niet betwist. U heeft echter niet weten te overtuigen wat betreft de problemen die u beweert te hebben gekend omwille van uw lidmaatschap en werkzaamheden, en dit omwille van volgende redenen.

Zo dient allereerst te worden gewezen op uw tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aangaande de beweerde bedreigingen.

Dient vooreerst onderlijnd te worden dat er tegenstrijdigheden opgemerkt zijn tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze bij het Commissariaat-generaal (CGVS). Zo verklaarde u bij DVZ dat u in 2016 twee keer bedreigd bent geweest door Asayish omdat u mee deed aan betogingen (zie CGVS vragenlijst, vraag 5). De eerste keer werd u op straat bedreigd door hen en deelden zij u mee dat u best geen zaken zou doen waar u spijt van zou krijgen later. Verder verklaarde u bij de DVZ dat er na de mondelinge dreigingen van Asayish aangeklopt werd door hen bij u thuis en er een dreigbrief aan uw deur werd gehangen (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS had u het slechts over een éénmalige bedreiging door de Asayish op straat. Over een bedreiging door Asayish bij u thuis repte u bij het CGVS met geen woord. Bij het CGVS situeerde u deze bedreiging op straat bovendien niet in 2016 doch wel in 2017 (CGVS, p. 11). Voor het CGVS haalde u eveneens aan dat een dreigbrief bij u thuis werd achtergelaten, doch deze werd onder de deur van jullie huis geschoven én bovendien stelde u bij het CGVS uitdrukkelijk niet te weten van wie deze afkomstig was (CGVS, p. 18) terwijl u bij de DVZ nog liet optekenen dat deze van de Asayish afkomstig was én aan de deur van uw huis werd gehangen (zie supra). Voorgaande bevindingen ondermijnen reeds in niet geringe mate uw geloofwaardigheid. Kan hier bijkomend opgemerkt worden dat u deze vermeende dreigbrief in kwestie ook niet kan voorleggen. Zo verklaarde u dat het slechts een simpel papier was en dat u deze direct verscheurde om uw vrouw geen verdere angst te bezorgen (CGVS, p. 18). Dat uw antwoord geen steek houdt, dit gelet op het feit dat uw vrouw geen Koerdisch kan lezen en zij zelfs ook uitdrukkelijk verklaarde de brief niet eens te hebben geopend (CGVS vrouw, p. 17 en CGVS vrouw p. 9) terzijde gelaten, dient geconcludeerd te worden dat u met betrekking tot deze dreigbrief niet verder komt dan het uiten van een loutere bewering die u geenszins weet te staven. Dit is niet ernstig temeer het hier feiten betreft die mee dé kern uitmaken van uw relaas en uw beslissing uw land te verlaten. Verder, doch niet in het minst, dient eveneens nog te worden gewezen op een aantal opmerkelijke omissies. Zo blijkt dat u in het kader van uw procedure 'internationale bescherming' in Griekenland met geen woord gerept heeft over deze vermeende bedreigingen noch haalde u er aan dat onbekende mannen naar uw huis kwamen en de ruit insloegen nadat u bedreigd werd tijdens de onafhankelijkheidsverkiezingen (Zie verklaringen DVZ, vraag 5; CGVS, p. 21+ zie Grieks asiëldossier toegevoegd aan uw administratief dossier). Ook deze bevindingen mogen ten zeerste verbazen ingeval van een waarachtig relaas. Dat u op moment van uw verzoek in Griekenland in 2018 – volgens uw echtgenote verzochten jullie op 23 januari 2018, amper 2 weken na uw vertrek uit Irak, om internationale bescherming-, deze essentiële feiten niet vermeldde maar deze dan wel aanhaalt in het kader van uw verzoek voor de Belgische asielinstanties, i.c. 2 jaar na uw vertrek uit Irak, is niet ernstig.

Kan ook nog worden gewezen op volgende bevindingen die bijkomend de waarachtigheid van uw relaas onderuit halen. Zo blijkt dat u volgend op de dreigementen niets veranderde in uw dagelijkse bezigheden en gewoontes. U gevraagd of u geen extra veiligheidsmaatregelen nam vroeg u aanvankelijk wat hiermee bedoeld werd (CGVS, p. 19). Het is bevreemdend te moeten vaststellen dat u, zelfs na meerdere mondelinge, telefonische en schriftelijke dreigementen, waarbij u zelfs met de dood werd bedreigd, én gelet op uw beweringen dat ook uw vader jarenlang werd bedreigd én onbekenden bij u thuis langskwamen op een moment dat enkel uw vrouw en kinderen aanwezig waren, er vrijwillig voor koos om uw activiteiten gewoon verder te zetten. Op de vraag of het dan niet veiliger was, gezien de situatie waarin u zich bevond, om even voorzichtiger te zijn, minder te posten op facebook of andere wegen naar het werk te proberen nemen, antwoordde u geen van zulks gedaan te hebben (CGVS, p. 19). U vervolgde hier laconiek 'iemand geeft zijn leven toch niet op voor één dreigement?' (CGVS, p. 19). Dit is wel heel opmerkelijk, zeker gelet op uw verdere verklaringen dat mensen zoals u zomaar doodgeschoten, ontvoerd en gemarteld worden (CGVS, p. 20 & p. 24). Zo legde u onder meer foto's voor van beschietingen van Peshmerga tijdens een demonstratie van leerkrachten waarbij meerdere doden vielen (CGVS, p. 20). Dat u het bovendien heeft over 'opgeven omwille van één dreigement' is des te bevreemdend, rekening houdende met uw eigen verklaringen betreffende de herhaalde bedreigingen die jarenlang zouden geduurd hebben en waar ook uw familieleden het slachtoffer van zouden zijn geweest (zie supra). Uw

opmerking en nalatigheid stappen te ondernemen druist dan ook volledig in tegen uw beweerde vrees en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Zeker gezien het feit u op het einde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aanhaalde eigenlijk niemand te vrezen maar enkel te vrezen voor de toekomst van uw kinderen (CGVS, p. 24). Indien u herhaaldelijk zou zijn bedreigd en ook uw familieleden hierin betrokken werden (zie supra), kan bovendien ook geenszins worden begrepen dat u er ook geen graten in zag om tot aan uw vertrek, samen met uw gezin, gewoon in uw eigen woning te verblijven. Dat u het zelfs veilig genoeg achtte om, met uw gezin, nog een viertal maanden in uw eigen woning te blijven nadat onbekende mannen in september 2017 naar uw woning kwamen en de ruit insloegen op een moment dat uw vrouw alleen thuis was met de kinderen, zet uw waarachtigheid én bovendien uw beweerde vrees voor uw kinderen, eens te meer duidelijk op de helling (CGVS, p. 12). Uw activiteiten voor Goran en het kunnen uiten van uw mening blijken uit uw verklaringen van essentieel belang te zijn, daar u onder andere zelfs na de bedreigingen in september 2017 besloot om verder te betogen tot december 2017 (CGVS, p. 11). Dit kan dan ook geenszins in overeenstemming gebracht worden met het feit dat u nu op geen enkele manier nog actief blijkt te zijn (zie CGVS p. 23). U stopte met alles op aanraden van uw vader, omdat ze anders uw familie zouden blijven lastigvallen (zie CGVS p. 23). Gezien u het in Irak niet nodig vond om maatregelen te nemen, uw activiteiten, eventueel tijdelijk, stop te zetten, dit terwijl uw vader nochtans jarenlang dreig telefoons zou gekregen hebben omwille van u, snijdt het absoluut geen hout dat u dan sinds uw vertrek uit Irak hier wel toe besloot.

Hier kan tevens opgemerkt worden dat u zelf verklaarde collegae gehad te hebben in Irak die zich in hetzelfde schuitje bevonden. Een ervan nam ontslag en twee anderen verhuisden naar de Koerdisch Autonome Regio. Het is niet duidelijk waarom u niet hetzelfde kon / zou kunnen doen. Dat u verklaarde dat verhuizen of ontslag nemen niets uitmaakt omdat men toch "ooit" vermoord zal worden kan in het licht van uw eigen hierboven aangehaalde verklaringen het CGVS dan ook niet overtuigen (CGVS, p. 22). Dat u, ondanks uw eigen beweringen dat 'mensen zoals u gemarteld en gedood worden', gewoon uw activiteiten bleef verderzetten ondermijnt, zoals gezegd, reeds danig uw geloofwaardigheid. De vaststelling voorts dat, ook weerom ondanks uw verklaringen dat 'mensen zoals u gedood en gemarteld worden', de feiten die u meemaakte nooit het niveau van 'mondelinge dreigingen' overschreden, doet eens te meer vragen rijzen wij de waarachtigheid van uw relaas. Indien u daadwerkelijk dermate in het vizier stond en uw tegenstanders kost wat kost wilden dat u uw mening zou veranderen, dan wel uw activiteiten zou stoppen, kan logischerwijs verondersteld worden dat zij zich niet zouden beperkt hebben tot het u jarenlang 'mondeling' waarschuwen zonder hier verder voorts enig gevolg aan te geven. Waarom 'anderen zoals u' dan wel zo hard werden aangepakt – u haalde nog aan er ook mensen zijn die zonder bedreiging worden vermoord (zie CGVS p. 23) – is geenszins duidelijk. U kon dit ook zelf niet uitklaren en beperkte zich tot de opmerking 'Soms dreigen ze en doen ze niets en soms wel.' (zie CGVS p. 23). Het feit dat de KDP, bij wie uw familie was aangesloten, weet had van uw 'afwijkend' lidmaatschap bij de Goranpartij, u voorts al deze jaren liet doen, spreekt verder boekdelen. Buiten (jarenlange) telefoons naar uw vader, in de hoop dat hij druk zou kunnen uitoefenen op uw politieke voorkeur/meningen, blijkt uit niets dat de KDP verdere concrete stappen zette u te veranderen (CGVS, p. 17). Dat ze jarenlang zouden proberen u van (politiek) kamp te laten veranderen, dit door uw vader jarenlang telefonisch onder druk te zetten, strookt geenszins met hun complete gebrek aan verdere acties hieromtrent. Uw vrees ingeval van een terugkeer alsnog door de KDP te worden opgesloten en gemarteld kan u dan ook geenszins concretiseren.

Bijkomend kan hier nog aan toegevoegd worden dat uw beslissing om dan uiteindelijk, in 2018, het land gewoon legaal te verlaten uw beweerde vrees eens te meer ondermijnt. Zo ook het feit dat u zelf uw reis regelde en de nodige documenten hiervoor in orde bracht. Hiervoor moest zich bovendien in het openbaar begeven (CGVS p. 21 en 22). U verklaarde hierbij dat ze liever hebben dat iedereen die tegen hen is het land verlaat (CGVS p. 22). Waarom ze u dan niet van bij aanvang gewoon zouden aangemaand hebben het land te verlaten doch u jarenlang zouden bedreigd hebben en onder druk gezet hebben om uw meningen aan te passen, is niet logisch. Evenmin valt uw verklaring hier te rijmen met uw bewering dat 'anderen zoals u gedood en gemarteld werden, sommigen zelfs zonder enige waarschuwing' (zie supra). Er kan, rekening houdende met uw veronderstelling dat mogelijks de Koerdische inlichtingen- of veiligheidsdiensten, al dan niet KDP-leden, achter de bedreigingen en inval zaten, hoe dan ook verwacht worden dat u niet het risico zou willen nemen alsnog in hun handen te vallen en hetzelfde lot te ondergaan als 'de anderen zoals u'. Dat u er geen graten in zag gewoon uw reis en de benodigde documenten te regelen en vervolgens het land legaal te verlaten én de vaststelling dat u ook geen enkel probleem ondervond bij dit alles, toont verder aan dat uw beweerde vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend

geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Duhok te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 juli 2019 werd een nieuwe regionale regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve

stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie zet er de plattelandsbevolking onder druk, vernielt infrastructuur en landbouwgebied en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren bestookt door raketaanvallen en luchtaanvallen toe te schrijven aan de sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk, Erbil, Suleimaniyah en Zakho. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking. In het najaar van 2020 en in het voorjaar van 2021 nam het aantal incidenten waarbij burgerdoden vallen, weer af.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Dit leidde tot ontheemding in de getroffen regio's. De beschikbare informatie bevat geen melding van burgerslachtoffers die bij deze acties te betreuren zouden zijn. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Duhok in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Duhok een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Duhok actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Duhok. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De paspoorten van uzelf en uw gezinsleden, de kopieën van de identiteitskaarten van u, uw vrouw en kinderen en de kopie van uw huwelijksakte tonen louter uw persoonsgegevens, de persoonsgegevens van uw gezinsleden en uw huwelijksstaat aan. Deze worden niet betwist doch hebben geen uitstaans met uw asielmotieven.

De foto van u met uw stembrief toont aan dat u bent gaan stemmen voor de Koerdische onafhankelijkheidsverkiezingen, niets meer niets minder.

Uw ontslagbrief toont aan dat u wegens het niet meer opdagen op school werd ontslagen als leerkracht. Dit stuk spreekt zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

Wat betreft de brieven opgesteld door de Goran partij aangaande de bedreigingen dient opgemerkt te worden dat deze allemaal kopieën betreffen waardoor, gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën, aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien bevatten deze stukken een loutere weergave van hetgeen u ten aanzien van de partij verklaarde. Dat de in de brieven vermelde feiten zich ook effectief hebben voorgedaan blijkt op geen enkele manier. Het Human rights report over Irak, het artikel over journalisten in Irak in blad van de EU, de foto's van Peshmerga en het filmpje van een vermiste persoon schetsen een beeld van de algemene situatie in Irak. Deze stukken kunnen ook geenszins weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de problemen en feiten die u persoonlijk in Irak zou hebben meegemaakt, temeer daar deze geen betrekking hebben op u persoonlijk noch uw persoonlijke situatie betreffen.

Ook de kopie van de dreigementen die u via Messenger kreeg, kunnen voorgaande appreciatie niet omvormen. De authenticiteit van deze berichten kan op geen enkele manier worden nagegaan. Immers, dergelijke berichten kunnen makkelijk geësceneerd zijn en er kan op geen enkele manier worden vastgesteld wie, waarom en onder welke omstandigheden deze berichten werden opgesteld.

Documenten kunnen bovendien enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat het geweten is dat alle Iraakse stukken makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden en derhalve sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet dan ook worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Ook in hoofde van uw echtgenote werd door de Commissaris-generaal besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse soennitische Koerdische te zijn, geboren in Shelazidi (Duhok, Koerdisch Autonome Regio, KAR, Noord-Irak) op (...) 1987. U werkte in Irak als kapster. U had een eigen salon genaamd 'S.'. U trouwde met A. B. N. (OV. (...)) in 2009 in Duhok. Jullie hebben samen drie minderjarige kinderen: A., A. – beiden geboren in Irak- en As. – geboren in België. U diende Irak te verlaten omwille van uw man. Hij sloot zich aan bij de Goran partij (Bizûtinewey Gorran). U wist dat uw man bij de Goran partij was maar u had niet door dat hij bedreigd werd tot op een dag in 2016. Toen vond u een brief bij jullie voordeur. U kan niet lezen dus u wist niet wat hierin stond. Uw man zei dat het niets was en dat u zich geen zorgen hoefde te maken. Een week later hebben uw schoonbroer en vader u verteld dat ze zich zorgen maakten om het leven van uw man tengevolge zijn lidmaatschap bij de Goran partij. Dat jaar kreeg

hij ook veel telefonische dreigementen maar hij vertelde u er niets over. Op de dag van het onafhankelijkheidsreferendum in september 2017 hielp uw man samen met de Goran beweging de stemmen te tellen. Hij zou er bedreigingen hebben ontvangen omdat hij weigerde in te gaan op een vraag tot verkiezingsfraude. U vernam dit pas later (zie infra). Die dag probeerden er onbekenden jullie huis binnen te komen. U vluchtte met uw kinderen naar boven. Zij sloegen een ruit in en dropen uiteindelijk af. U belde uw man maar hij nam niet op. Vervolgens belde u naar uw broer en hij zei dat hij er aan kwam samen met uw man. Toen vernam u over de bedreigingen die uw man meemaakte die dag. Enkele maanden later besloten jullie te vertrekken. U besloot Irak te verlaten op 10 januari 2018 en reisde, met uw echtgenoot en twee kinderen, van Sheladizi naar Erbil. Vervolgens reisden jullie legaal met het vliegtuig via Bagdad naar Turkije. Tien dagen later reisde u, met uw echtgenoot en kinderen, illegaal naar Griekenland. Jullie verzochten er om internationale bescherming maar jullie aanvraag werd afgewezen. U verbleef er tot september 2019 en reisde vervolgens, via de Balkan-route, met uw gezin naar België. U verzocht hier om internationale bescherming op 30 januari 2020. U beviel hier van uw derde dochter, As.. Ter staving van uw verzoek legde u geen andere documenten voor dan deze voorgelegd door uw echtgenoot.

Uw echtgenoot legde in het kader van zijn verzoek volgende stukken voor : jullie originele paspoort, een kopie van zijn Iraaks paspoort, kopieën van de Iraakse identiteitskaarten van hemzelf, van u alsook van de kinderen, een kopie van jullie huwelijksakt, een print van een foto van hemzelf met een stembrief, d.d. 25 september 2017, kopieën van twee brieven van de partij betreffende bedreigingen, d.d. september 2017 en december 201, een kopie van de ontslagbrief van de school waar hij als leerkracht werkte, een kopie van een Human rights report Irak, kopieën van een artikel over journalisten in Irak en een blad van EU, screenshots van dreigementen ontvangen via Messenger, prints van foto's van Peshmerga en een filmpje betreffende een vermist persoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot A. B. N. (OV. (...)). U haalde geen andere bijkomende elementen aan. U bevestigde expliciet zelf geen problemen gekend te hebben in Irak (CGVS, p. 11). In hoofde van uw echtgenoot werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de feiten die zich hebben afgespeeld in Irak en die dé aanleiding zouden gevormd hebben voor jullie vertrek. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw echtgenoot, én voor het overige ook geen andere eigen elementen aanbrengt, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt:

"[...]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 271 813, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 271 815. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van

verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een identiek enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen voeren, na een theoretische uiteenzetting, aan dat er eerder op 25 november 2021 eveneens weigeringsbeslissingen werden getroffen doch dat deze op 23 december 2021 werden ingetrokken door het CGVS. Verzoekende partijen merken op dat in de nieuwe bestreden beslissingen van 8 februari 2022 geen melding wordt gemaakt van de eerder genomen beslissingen van 25 november 2021 en dat zij ook geen merkbare verschillen zien tussen de huidige en eerdere beslissingen waardoor zij niet kunnen afleiden op basis waarvan verwerende partij heeft besloten die eerdere beslissingen in te trekken.

Vervolgens stellen ze niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, menen verzoekende partijen dat er voldoende zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar Irak louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gelet op de “actuele gekende veiligheidssituatie in Irak” in combinatie met het lidmaatschap van verzoeker bij de Goran-partij en de politieke activiteiten die hieruit zijn voortgevloeid.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale

bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar verzoekende partijen bekritisieren dat in de huidige bestreden beslissingen geen verwijzing terug te vinden is naar de ingetrokken beslissingen van 25 november 2021, kan de Raad geen schending van de motiveringsplicht vaststellen. Zij tonen immers niet aan dat deze omissie en de weergegeven motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekende partijen de motieven van de huidige bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Daarenboven kan opgemerkt worden dat de eerder ingetrokken beslissingen, die worden geacht uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen en ook geen rechtsgevolgen sorteren, evenwel nog steeds zijn opgenomen in de administratieve dossiers. Uit een zorgvuldige vergelijking van de eerdere en huidige beslissingen blijkt overigens dat in de beslissingen van 25 november 2021 de COI Focus van 24 november 2021 niet in rekening werd gebracht. Verzoekende partijen kunnen dus ook niet dienstig voorhouden als zouden er identieke beslissingen voorliggen.

Dit onderdeel van het middel kan in zoverre niet aangenomen worden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.2.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoekende partijen is gesteund op een vrees voor vervolging wegens verzoekers politieke activiteiten en zijn lidmaatschap bij de Goran-partij.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zich zouden hebben afgespeeld in Irak en die de aanleiding waren voor het vertrek van verzoekende partijen. Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen in hun gegronde vrees voor vervolging wegens verzoekers politieke activiteiten.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om de erin vervatte motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekende partijen toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partijen komen in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

3.2.4.2. Samen met de commissaris-generaal kan er vooreerst gewezen worden op de tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aangaande de beweemde bedreigingen:

“Dient vooreerst onderlijnd te worden dat er tegenstrijdigheden opgemerkt zijn tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze bij het Commissariaat-generaal (CGVS). Zo verklaarde u bij DVZ dat u in 2016 twee keer bedreigd bent geweest door Asayish omdat u mee deed aan betogingen (zie CGVS vragenlijst, vraag 5). De eerste keer werd u op straat bedreigd door

hen en deelden zij u mee dat u best geen zaken zou doen waar u spijt van zou krijgen later. Verder verklaarde u bij de DVZ dat er na de mondelinge dreigingen van Asayish aangeklopt werd door hen bij u thuis en er een dreigbrief aan uw deur werd gehangen (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS had u het slechts over een éénmalige bedreiging door de Asayish op straat. Over een bedreiging door Asayish bij u thuis repte u bij het CGVS met geen woord. Bij het CGVS situeerde u deze bedreiging op straat bovendien niet in 2016 doch wel in 2017 (CGVS, p. 11). Voor het CGVS haalde u eveneens aan dat een dreigbrief bij u thuis werd achtergelaten, doch deze werd onder de deur van jullie huis geschoven én bovendien stelde u bij het CGVS uitdrukkelijk niet te weten van wie deze afkomstig was (CGVS, p. 18) terwijl u bij de DVZ nog liet optekenen dat deze van de Asayish afkomstig was én aan de deur van uw huis werd gehangen (zie supra). Voorgaande bevindingen ondermijnen reeds in niet geringe mate uw geloofwaardigheid. Kan hier bijkomend opgemerkt worden dat u deze vermeende dreigbrief in kwestie ook niet kan voorleggen. Zo verklaarde u dat het slechts een simpel papier was en dat u deze direct verscheurde om uw vrouw geen verdere angst te bezorgen (CGVS, p. 18). Dat uw antwoord geen steek houdt, dit gelet op het feit dat uw vrouw geen Koerdisch kan lezen en zij zelfs ook uitdrukkelijk verklaarde de brief niet eens te hebben geopend (CGVS vrouw, p. 17 en CGVS vrouw p. 9) terzijde gelaten, dient geconcludeerd te worden dat u met betrekking tot deze dreigbrief niet verder komt dan het uiten van een loutere bewering die u geenszins weet te staven. Dit is niet ernstig temeer het hier feiten betreft die mee dé kern uitmaken van uw relaas en uw beslissing uw land te verlaten.”

Verzoekende partijen trachten bovenstaande tegenstrijdigheden in eerste instantie te verklaren door verwerende partij te verwijten hen hiermee niet geconfronteerd te hebben overeenkomstig artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Evenwel dient erop gewezen te worden dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoek(st)er om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien hebben verzoekende partijen door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggende beroepen met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheden te reageren. Door in de verzoekschriften de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, weerleggen verzoekende partijen geenszins de vastgestelde concrete tegenstrijdigheden.

Verzoekende partijen trachten verder voormelde tegenstrijdigheden te verklaren door het interview bij de DVZ te bekritisieren, doch overtuigen allerminst. In de eerste plaats moet erop gewezen worden dat verzoekende partijen ten overstaan van het CGVS, alwaar zij beiden werden bijgestaan door een advocaat, verklaarden dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en alles correct werd genoteerd (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3; persoonlijk onderhoud verzoekster p. 3).

De Raad wijst er vervolgens nog op dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Verzoekende partijen tonen overigens in casu niet aan dat de afwezigheid van een raadsman of vertrouwenspersoon op de Dienst Vreemdelingenzaken met zich meebrengt dat hun verklaringen als onbestaande of incorrect moeten worden beschouwd en dat hun handtekening onder het verslag bewijswaarde ontbreekt. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Hoe dan ook tonen verzoekende partijen niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer zij op het CGVS waar ze de bijstand van een advocaat genoten, overigens niet hebben verklaard dat zij bij de DVZ moeilijkheden hebben ondervonden omwille van het gebrek aan een raadsman of vertrouwenspersoon (beide persoonlijke onderhouden, p. 3).

Verzoekende partijen voeren nog aan dat de leiding van het interview bij de medewerker van de DVZ lag zonder enige controle en dat zij de taal niet spreken waardoor zij volledig afhankelijk waren van deze persoon van de DVZ. De Raad merkt evenwel op dat het gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist of onvolledig weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. De verslagen van 17 en 18 augustus 2020 werden verzoekende partijen overigens voorgelezen in het Badini.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en anders verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die

beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekende partijen worden verwacht dat zij voldoende nauwkeurige verklaringen afleggen over de omstandigheden van de voorgehouden bedreigingen.

Aangaande de ontbrekende dreigbrief, repliceren verzoekende partijen dat deze niet voorgelegd kan worden omdat dit materieel onmogelijk is. Er wordt benadrukt dat verzoeker deze brief verscheurde omdat hij het verborgen wilde houden voor zijn gezin. Door te volharden in de verklaringen op het CGVS brengen verzoekende partijen echter geen dienstige argumenten bij ter weerlegging van het concrete argument dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers toelichting gezien zijn vrouw geen Koerdisch kan lezen en zij zelfs ook uitdrukkelijk verklaarde de brief niet eens te hebben geopend (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9).

Verder dient opgemerkt te worden dat verzoekende partijen in het kader van hun asielprocedure in Griekenland de voormelde bedreigingen vanwege Asayish niet hebben aangehaald en geen melding hebben gemaakt van een dreigbrief of van onbekende mannen die naar het huis kwamen en de ruit insloegen nadat verzoeker bedreigd werd tijdens de onafhankelijkheidsverkiezingen (zie verzoekers administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stukken 2 en 4, Grieks asioldossier en vertaling Grieks dossier). Dat verzoekende partijen amper enkele weken na hun vertrek uit Irak deze essentiële feiten niet vermeldten in Griekenland maar deze dan wel aanhalen in het kader van hun verzoek voor de Belgische asielinstanties, aldus twee jaar na hun vertrek uit Irak, komt ook de Raad niet ernstig over.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden vinden de vaststellingen van verweerder omtrent de verschillen met hun Grieks asioldossier dus wel degelijk steun in het administratief dossier waarbij overigens ook uitdrukkelijk werd aangehaald dat het Grieks dossier werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Waar verzoekende partijen betogen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient onderzocht te worden, tonen zij niet aan dat verwerende partij bij het vormen van haar oordeel over hun gegronde vrees en/of reëel risico op ernstige schade geen rekening mag houden met de verklaringen afgelegd ten overstaan van de Griekse instanties, te meer die verklaringen wel degelijk te raadplegen zijn in hun Belgische dossiers.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met reden het volgende overwogen:

“Kan ook nog worden gewezen op volgende bevindingen die bijkomend de waarachtigheid van uw relaas onderuit halen. Zo blijkt dat u volgend op de dreigementen niets veranderde in uw dagelijkse bezigheden en gewoontes. U gevraagd of u geen extra veiligheidsmaatregelen nam vroeg u aanvankelijk wat hiermee bedoeld werd (CGVS, p. 19). Het is bevreemdend te moeten vaststellen dat u, zelfs na meerdere mondelinge, telefonische en schriftelijke dreigementen, waarbij u zelfs met de dood werd bedreigd, én gelet op uw beweringen dat ook uw vader jarenlang werd bedreigd én onbekenden bij u thuis langskwamen op een moment dat enkel uw vrouw en kinderen aanwezig waren, er vrijwillig voor koos om uw activiteiten gewoon verder te zetten. Op de vraag of het dan niet veiliger was, gezien de situatie waarin u zich bevond, om even voorzichtiger te zijn, minder te posten op facebook of andere wegen naar het werk te proberen nemen, antwoordde u geen van zulks gedaan te hebben (CGVS, p. 19). U vervolgde hier laconiek ‘iemand geeft zijn leven toch niet op voor één dreigement?’ (CGVS, p. 19). Dit is wel heel opmerkelijk, zeker gelet op uw verdere verklaringen dat mensen zoals u zomaar doodgeschoten, ontvoerd en gemarteld worden (CGVS, p. 20 & p. 24). Zo legde u onder meer foto’s voor van beschietingen van Peshmerga tijdens een demonstratie van leerkrachten waarbij meerdere doden vielen (CGVS, p. 20). Dat u het bovendien heeft over ‘opgeven omwille van één dreigement’ is des te bevreemdend, rekening houdende met uw eigen verklaringen betreffende de herhaalde bedreigingen die jarenlang zouden geduurd hebben en waar ook uw familieleden het slachtoffer van zouden zijn geweest (zie supra). Uw opmerking en nalatigheid stappen te ondernemen druist dan ook volledig in tegen uw beweerde vrees en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Zeker gezien het feit u op het einde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aanhaalde eigenlijk niemand te vrezen maar enkel te vrezen voor de toekomst van uw kinderen (CGVS, p. 24). Indien u herhaaldelijk zou zijn bedreigd en ook uw familieleden hierin betrokken werden (zie supra), kan bovendien ook geenszins worden begrepen dat u er ook geen graten in zag om tot aan uw vertrek, samen met uw gezin, gewoon in uw eigen woning te verblijven. Dat u het zelfs veilig genoeg achtte om, met uw gezin, nog een viertal maanden in uw eigen woning te blijven nadat onbekende mannen in september 2017 naar uw woning kwamen en de ruit insloegen op een moment dat

uw vrouw alleen thuis was met de kinderen, zet uw waarachtigheid én bovendien uw beweerde vrees voor uw kinderen, eens te meer duidelijk op de helling (CGVS, p. 12). Uw activiteiten voor Goran en het kunnen uiten van uw mening blijken uit uw verklaringen van essentieel belang te zijn, daar u onder andere zelfs na de bedreigingen in september 2017 besloot om verder te betogen tot december 2017 (CGVS, p. 11). Dit kan dan ook geenszins in overeenstemming gebracht worden met het feit dat u nu op geen enkele manier nog actief blijkt te zijn (zie CGVS p. 23). U stopte met alles op aanraden van uw vader, omdat ze anders uw familie zouden blijven lastigvallen (zie CGVS p. 23). Gezien u het in Irak niet nodig vond om maatregelen te nemen, uw activiteiten, eventueel tijdelijk, stop te zetten, dit terwijl uw vader nochtans jarenlang dreig telefoons zou gekregen hebben omwille van u, snijdt het absoluut geen hout dat u dan sinds uw vertrek uit Irak hier wel toe besloot.

Hier kan tevens opgemerkt worden dat u zelf verklaarde collegae gehad te hebben in Irak die zich in hetzelfde schuitje bevonden. Een ervan nam ontslag en twee anderen verhuisden naar de Koerdisch Autonome Regio. Het is niet duidelijk waarom u niet hetzelfde kon / zou kunnen doen. Dat u verklaarde dat verhuizen of ontslag nemen niets uitmaakt omdat men toch "ooit" vermoord zal worden kan in het licht van uw eigen hierboven aangehaalde verklaringen het CGVS dan ook niet overtuigen (CGVS, p. 22). Dat u, ondanks uw eigen beweringen dat 'mensen zoals u gemarteld en gedood worden', gewoon uw activiteiten bleef verderzetten ondermijnt, zoals gezegd, reeds danig uw geloofwaardigheid. De vaststelling voorts dat, ook weerom ondanks uw verklaringen dat 'mensen zoals u gedood en gemarteld worden', de feiten die u meemaakte nooit het niveau van 'mondelinge dreigingen' overschreden, doet eens te meer vragen rijzen wij de waarachtigheid van uw relaas. Indien u daadwerkelijk dermate in het vizier stond en uw tegenstanders kost wat kost wilden dat u uw mening zou veranderen, dan wel uw activiteiten zou stoppen, kan logischerwijs verondersteld worden dat zij zich niet zouden beperkt hebben tot het u jarenlang 'mondeling' waarschuwen zonder hier verder voorts enig gevolg aan te geven. Waarom 'anderen zoals u' dan wel zo hard werden aangepakt – u haalde nog aan er ook mensen zijn die zonder bedreiging worden vermoord (zie CGVS p. 23) – is geenszins duidelijk. U kon dit ook zelf niet uitklaren en beperkte zich tot de opmerking 'Soms dreigen ze en doen ze niets en soms wel.' (zie CGVS p. 23). Het feit dat de KDP, bij wie uw familie was aangesloten, weet had van uw 'afwijkend' lidmaatschap bij de Goranpartij, u voorts al deze jaren liet doen, spreekt verder boekdelen. Buiten (jarenlange) telefoons naar uw vader, in de hoop dat hij druk zou kunnen uitoefenen op uw politieke voorkeur/meningen, blijkt uit niets dat de KDP verdere concrete stappen zette u te veranderen (CGVS, p. 17). Dat ze jarenlang zouden proberen u van (politiek) kamp te laten veranderen, dit door uw vader jarenlang telefonisch onder druk te zetten, strookt geenszins met hun complete gebrek aan verdere acties hieromtrent. Uw vrees ingeval van een terugkeer alsnog door de KDP te worden opgesloten en gemarteld kan u dan ook geenszins concretiseren."

Door aan te voeren dat er gewenning was opgetreden waardoor verzoeker de bedreigingen zelf onvoldoende naar ernst inschatte en dat hij niet wilde dat zijn gezin bevreesd zou zijn, slagen verzoekende partijen er niet in voormelde pertinente en uitvoerige motieven te ontkrachten.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat de bedreigingen toenamen in ernst en er sprake is van een opeenstapeling van incidenten, moet er benadrukt worden dat zij evenwel nog tot aan hun vertrek ook na het incident waarbij onbekende mannen in september 2017 hun huis aanvielen maandenlang in de eigen woning verbleven.

Dat verzoeker na vertrek uit Irak zijn politieke activiteiten wel eenvoudig kon stopzetten om zijn gezin niet meer tot last te zijn, komt de Raad uiterst bevreemdend over. Verzoeker, wiens vader jarenlang dreig telefoons ontving en die zelf in Irak doodsbedreigingen zou hebben ontvangen alsook zijn huis werd aangevallen door onbekende mannen toen verzoekster alleen thuis was met de kinderen, bleef immers zijn politieke activiteiten doorzetten ondanks deze beweerde ernstige incidenten die zijn familie eveneens last bezorgden, dit zonder enigszins (veiligheids)maatregelen te treffen.

Bijkomend kan hier nog samen met de commissaris-generaal aan toegevoegd worden dat de beslissing om dan uiteindelijk, in 2018, het land gewoon legaal te verlaten verzoekers beweerde vrees eens te meer ondermijnt. Verzoekende partijen betwisten noch weerleggen de bevindingen dat verzoeker zelf zijn reis regelde en de nodige documenten hiervoor in orde bracht waarvoor hij zich bovendien in het openbaar diende te begeven (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 21 en 22). De toelichting dat ze liever hebben dat iedereen die tegen hen is het land verlaat komt niet aannemelijk over daar in dergelijk geval niet kan ingezien worden waarom verzoeker dan niet van bij aanvang aangemaand werd het land te verlaten doch jarenlang zou bedreigd en onder druk gezet zijn om zijn meningen aan te passen. Deze verklaring valt overigens niet te rijmen met verzoekers bewering dat anderen zoals hem gedood en gemarteld werden, sommigen zelfs zonder enige waarschuwing (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 22). De commissaris-generaal merkt terecht op dat er, rekening houdende met verzoekers veronderstelling dat mogelijks de Koerdische inlichtingen- of veiligheidsdiensten, al dan niet KDP-leden, achter de bedreigingen en inval zaten, hoe dan ook verwacht kan worden dat verzoeker niet het risico zou willen nemen alsnog in hun

handen te vallen en hetzelfde lot te ondergaan. Dat verzoeker er geen graten in zag gewoon zijn reis en de benodigde documenten te regelen en vervolgens het land legaal te verlaten én de vaststelling dat hij ook geen enkel probleem ondervond bij dit alles, toont ook volgens de Raad verder aan dat aan de beweerde vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht.

3.2.4.3. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen.

De Raad meent dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

3.2.4.4. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen. De Raad meent bijgevolg dat verzoekende partijen dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

3.2.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Duhok moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de Koerdische Autonome Regio (KAR), provincie Duhok geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad verwijst in dit verband integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen alsook de beschikbare actuele informatie in het dossier, in het bijzonder de COI Focus – Irak, Veiligheidssituatie van 24 november 2021 en de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021. Verzoekende partijen brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Evenwel kunnen de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van verzoekers om internationale bescherming aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. In overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, rijst de vraag of verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Duhok voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Door louter te wijzen op hun vrees voor vervolging wegens verzoekers politieke activiteiten die hierboven reeds ongegrond werd bevonden, tonen verzoekende partijen echter geen persoonlijke omstandigheden aan die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad kan dan ook oordelen dat er geen individuele omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat verzoekende partijen een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Duhok.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.7. In de mate dat verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijke onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.11. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU